

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 233/2025-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 59Em/2/2023-375 z 19. decembra 2024 a proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II č. k. 59Em/2/2023-376 z 19. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Mestského súdu Bratislava II (ďalej len „mestský súd“) č. k. 59Em/2/2023-375 z 19. decembra 2024 a uznesením mestského súdu č. k. 59Em/2/2023-376 z 19. decembra 2024 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, veci vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Uznesením č. k. PLs. ÚS 21/2025-6 z 12. marca 2025 plénum ústavného súdu spojilo obe ústavné sťažnosti na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 572/2025.

3. Z ústavných sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka má v konaní vedenom mestským súdom, ktorého predmetom je výkon rozhodnutia vo veciach maloletého dieťaťa, postavenie povinnej. Exekučným titulom je rozsudok (bývalého) Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/175/2019-75 z 9. marca 2021, ktorým bolo rozvedené manželstvo oprávneného a sťažovateľky, a schválená rodičovská dohoda, v zmysle ktorej bola maloletá [REDAKOVANÉ], narodená [REDAKOVANÉ], zverená do osobnej starostlivosti matky a styk otca bol upravený v znení bližšie špecifikovanom vo výroku tohto rozsudku. Na návrh otca maloletej mestský súd uznesením č. k. 59Em/2/2023-227 z 28. augusta 2024 nariadil výkon rozhodnutia a sťažovateľku vyzval na dobrovoľné splnenie povinnosti. Napadnutými uzneseniami mestského súdu boli sťažovateľke uložené pokuty (vo výške 500 eur a následne 1 000 eur) podľa § 382 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) z dôvodu nerešpektovania výzvy súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti vyplývajúcej z vykonateľného súdneho rozhodnutia (exekučného titulu) o úprave styku oprávneného (otca) s maloletým dieťaťom.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v ústavných sťažnostiach obsahlo opisuje priebeh jednotlivých stykov otca s maloletou. Tvrdí, že mestský súd v napadnutých rozhodnutiach žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým konaním sa sťažovateľka dopustila porušenia výzvy na dobrovoľné splnenie povinnosti a ako jej konanie negatívne vplývalo na plnenie vykonateľného rozhodnutia. Je presvedčená o tom, že k neuskutočneniu styku dochádza pre odmietavý postoj maloletej spôsobený nevhodným správaním otca, a to aj napriek snahe sťažovateľky o obnovu vzťahu maloletej s otcom.

5. Sťažovateľka, citujúc § 102 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 388 ods. 3 a 4 CMP, tvrdí, že uloženie poriadkovú pokutu je potrebné posúdiť z hľadiska jej opodstatnenosti, primeranosti, sledovaného cieľa a primeranosti jej odôvodnenia. Mestský súd nepomenoval a neobjasnil, v čom spočíva opodstatnenosť uloženia poriadkovej pokuty, ktorú považuje sťažovateľka za absolútne nedôvodnú a jej výšku za neprimeranú. Jej primeranosť nie je v rozhodnutiach náležite odôvodnená a nijako nie je podložená objektívnymi a vecnými argumentmi. Mestský súd uloženými poriadkovými pokutami sledoval naplnenie dôstojného a nerušeného priebehu výkonu rozhodnutia. Podľa sťažovateľky však svojím konaním neporušila žiadnu svoju povinnosť. Napokon mestskému súdu vyčíta, že napadnuté rozhodnutia primerane neodôvodnil. Konštatovanie mestského súdu o tom, že účastníci konania ozrejmili súdu priebeh stretnutí s maloletou, z ktorých zistil, že rozhodnutie sa neplní a nedošlo ani k akémukoľvek zlepšeniu v rámci styku, nemožno považovať za dostatočné. Uloženie „poriadkových“ pokút má podľa názoru sťažovateľky ďalší nešťastný a negatívny dopad na psychický vývin maloletého dieťaťa, nesledujúc jeho najlepší záujem.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

6. Podstatou oboch ústavných sťažností je nesúhlas sťažovateľky s napadnutými uzneseniami mestského súdu, ktorými jej boli uložené pokuty vo výške 500 eur a 1000 eur podľa § 382 ods. 1 CMP. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že pre uloženie pokút neboli splnené podmienky,

pretože nebráni styku otca s maloletou, ale k styku nedochádza v dôsledku odmietavého postoja maloletej k otcovi.

7. V súvislosti s predmetom ústavných sťažností ústavný súd uvádza, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

8. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

9. K namietanému porušeniu dotknutých práv malo dôjsť vo vykonávacom konaní vo veciach maloletých (personálnej exekúcii), teda v konaní, ktorého účelom je zabezpečenie dobrovoľného či núteného výkonu rozhodnutia o úprave styku dieťaťa s rodičom. Nemožno totiž opomenúť, že štát prostredníctvom napadnutého konania zabezpečuje svoj pozitívny záväzok vyplývajúci z práva na súkromný a rodinný život v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru a práva rodičov na starostlivosť o deti, resp. práva detí na rodičovskú výchovu a starostlivosť v zmysle čl. 41 ods. 4 ústavy a čl. 8 dohovoru.

10. Právo dieťaťa a rodiča „byť spolu“ je jedným zo základných prvkov rodinného života, a to aj v prípade, že sa vzťah rodičov rozpadol. Štátne orgány (v tomto prípade všeobecný súd) sú povinné prijať všetky opatrenia smerujúce k rozvoju existujúceho puta medzi dieťaťom a jeho rodičom a naviazaniu styku medzi nimi [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci Voleský proti Českej republike z 29. 6. 2004, č. 63627/00 (ďalej len „Voleský proti Českej republike“), § 117 – § 118]. Medzi takéto opatrenia patria aj donucovanie prostriedky upravené v § 376 a nasl. Civilného mimosporového poriadku, ktoré sú všeobecné súdy povinné použiť pre účely zabezpečenia najlepšieho záujmu dieťaťa. Ústavný súd však zdôrazňuje, že pri ich realizácii musia brať ohľad na záujmy, práva a slobody dotknutých osôb, predovšetkým na najvyšší záujem dieťaťa a jeho práva (Voleský proti Českej republike, § 118). Nemožno však žiadať prijatie takých opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa (Fiala proti Českej republike,

rozsudok ESLP z 18. 7. 2006, ods. 96). Na druhej strane súdy musia prijatie donucovacieho opatrenia vždy starostlivo zvážiť, lebo zásadne je pri výkone práva styku v tejto oblasti nežiaduce (k tomu napr. Zavřel proti Českej republike, rozsudok ESLP z 18. 1. 2007, ods. 52 alebo Kapr proti Českej republike, rozhodnutie ESLP z 28. 3. 2006).

11. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že pokuty boli sťažovateľke uložené na základe § 382 ods. 1 CMP, v zmysle ktorého ak výzva súdu na dobrovoľné splnenie povinnosti zostane bezvýsledná, súd môže uložiť povinnému pokutu do výšky 1 000 eur. Nejde teda o poriadkové pokuty, ako ich nesprávne označuje sťažovateľka. Uloženie pokuty je fakultatívne a nasleduje až po bezvýslednosti výzvy v zmysle § 379 CMP. Súd musí vždy posúdiť, či tu nie sú okolnosti, pre ktoré povinná osoba nemohla objektívne splniť svoju povinnosť.

12. Skutočnosť, že sťažovateľka (v období od septembra do decembra) neplnila povinnosť uloženú jej právoplatným a vykonateľným rozsudkom (exekučným titulom), nie je sporná. Výzva súdu na dobrovoľné plnenie povinnosti ostala bezvýsledná, pretože styk otca s maloletou sa v danom období nerealizoval v zmysle exekučného titulu a nedošlo ani k akémukoľvek zlepšeniu vzťahu medzi otcom a maloletou. Mestský súd tiež zdôraznil, že sťažovateľka nedostatočne pripravuje maloletú na styk s otcom, nevedie ju k zmene postoja a nedostatočne spolupracuje. Je preto nepochybné, že uloženie pokút sťažovateľke bolo zákonné. Ústavnému súdu nie je zrejmé, prečo sťažovateľka poukazuje na § 102 ods. 1 CSP a § 388 ods. 3 a 4 CMP a prečo argumentuje absenciou odôvodnenia o konkretizácii jej konania, ktorým rušila priebeh výkonu rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutia sťažovateľke nedávajú za vinu rušenie priebehu výkonu rozhodnutia, ale absenciu dobrovoľného splnenia povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu.

13. Ústavný súd vzhľadom na uvedené zistenia, ako aj na procesný charakter uznesenia o uložení pokút konštatuje, že nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup mestského súdu nemajúci oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Obe pokuty boli uložené v rámci a v súlade so zákonom (§ 382 CMP), po dôslednom vyhodnotení skutkových okolností veci. Pokiaľ ide o samotnú výšku pokút, aj tu ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutých uznesení mestského súdu za ústavne udržateľné a dostatočné. Napriek ich stručnosti z nich vyplýva, že na strane sťažovateľky ide o dlhodobé nerešpektovanie súdneho rozhodnutia, pričom bližšie mestský súd odkazuje na dôvody uvedené v uznesení o nariadení výkonu rozhodnutia. Odôvodnenia napadnutých uznesení, z ktorých je zrejmé, že sťažovateľka neplnila povinnosť vyplývajúcu z exekučného titulu, pričom problém vo výkone rozhodnutia súd videl v submisívnom postoji sťažovateľky a následnom odmietaní otca maloletou, považuje za ústavne akceptovateľné.

14. K tomu ústavný súd dodáva, že sťažovateľka by mala maloletú pripraviť na styk nielen fyzicky, ale aj psychickou podporou, pozitívne ju na stretávanie motivovať, resp. dbať na udržiavanie vzájomného vzťahu otca s dieťaťom, ktorý súdom nebol vyhodnotený ako narušajúci záujem maloletej. Práve naopak, z rozhodnutia o nariadení výkonu rozhodnutia vyplýva, že do mája 2023 prebiehalo odovzdávanie a preberanie maloletej oboma rodičmi bez komplikácii, na základe súdom schválnej rodičovskej dohody. Ak sa medzičasom postoj maloletej zmenil (bez akéhokoľvek konkrétneho dôvodu), sťažovateľka rezignovala na úlohu pozitívne dieťa k styku motivovať, a teda nie je prekvapujúcim odmietavý postoj maloletej k otcovi. Dosiaľ použité (mierne) prostriedky, ktoré mestský súd využil s cieľom zlepšiť komunikáciu rodičov, ako aj komunikáciu

otca s maloletou, zlyhávajú, a bez zmeny postoja sťažovateľky (spolupráce) pri obnovovaní vzťahu medzi otcom a maloletou nemožno v tomto smere progres ani očakávať. V súvislosti s neprimeraným správaním otca pri pokusoch o realizáciu styku, na ktoré poukazuje sťažovateľka, je potrebné zdôrazniť i to, že obaja rodičia by mali víziu najlepšieho záujmu dieťaťa premietnuť do svojho konania a do ochoty viesť konštruktívny dialóg týkajúci sa jeho starostlivosti tak, aby uprednostnili záujem svojho dieťaťa nad svojím vlastným.

15. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných mestským súdom arbitrárnosť ani nedostatok náležitého odôvodnenia a už vôbec nie extrémne vybočenie zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľkou označených práv. V napadnutých uzneseniach nebadať svojvoľnosť postupu mestského súdu nemajúcu oporu v relevantných právnych predpisoch vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Preto ústavnému súdu neostávalo iné, než ústavné sťažnosti sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

16. Aj (bližšie nezdôvodnenú) námietku sťažovateľky o porušení práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd hodnotí v danej veci ako neopodstatnenú. Pritom odkazuje na pôsobnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúceho právo na spravodlivý proces, z ktorého nevyplýva právo na opravné prostriedky proti rozhodnutiam súdov o občianskych právach a záväzkoch alebo o oprávnenosti trestného obvinenia. Aj jednostupňová súdna sústava je z hľadiska záruk vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti akceptovateľná. Podstatné je, aby bolo v konkrétnom jednostupňovom konaní naplnené právo dotknutej osoby na spravodlivý proces vo všetkých jeho aspektoch. Vychádzajúc tiež z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. *Le Compte, Van Leuven a De Meyere* proti Belgicku z 23. 6. 1981, *Adolf* proti Rakúsku z 26. 3. 1982, *Feldbrugge* proti Holandsku z 29. 5. 1986), dvojinštančnosť nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania (sporového či mimosporového).

17. Uloženie pokuty môže predstavovať zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky (predstavuje priamy úbytok peňažných prostriedkov). Vzhľadom na záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia však uvedený zásah do vlastníckeho práva sťažovateľky je potrebné považovať za ústavne akceptovateľný, a preto nemožno uvažovať o porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Aj túto časť ústavných sťažností tak ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Napokon sťažovateľkou namietané porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a teda je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označeného ustanovenia ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

19. Keďže ústavné sťažnosti sťažovateľky boli odmietnuté ako celok už pri ich predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu